

לאמא באהבה / רני יקיר

דברים בהלוויה

בגיל צעיר אמא בחרה לקשור את גורלה בעין השופט. זה לא היה טבעי, ובטח לא פשוט עבורה. כל חיי שמעתי הרבה פעמים משפט בנוסח: "אני כל כך שמחה שבחרתי לגדל את הילדים שלי במקום בטוח, בו הם יכולים להתרוצץ בלי לחצות כבישים ולהיות עם החברים שלהם". היא תמיד הדגישה את המורכבות של חיים בשני עולמות, שהיו חלק ממי שהיא: ברוקלין ועין השופט. קיבוץ ברוקלין חי בתוכה והיה עולם נוכח וניכר בחיינו. הוריה, ראובן וברטה, עלו לארץ ב-1968. פתאום זכינו בסבא וסבתא בתל אביב, שלא הכרנו. עולם של ניגודים בין זוג שקיים מערכת יחסים שבנויה על שונות באופי ובתפיסות העולם. קיבלנו הצצה לערש תרבותה של אמא. עם השנים למדנו להקשיב לערבוב של אנגלית, יידיש ועברית. ערבוב שהדגיש את השונה ואת המחבר בין שניהם. אמא בחרה לחיות עם אבא. שילוב כמעט בלתי אפשרי על הנייר. ברוקלין ולוצק בעין השופט. בית של ביטחון, בו רואים אותך ואת הצרכים הרגשיים והחומריים שלך. לעומת חורבן והרס של הילדות של אבא, עם אמו, שנעלמה לעולמי עד, ועם אבא הרחק במלחמה, שבסופו של דבר, לא מאמץ אותו לחיקו. העזת ורצית לממש את הברית שנכרתה ביניכם, על אף ולמרות הסיכוי הקלוש להצליח בכך. הרוך, אהבת החיים, אמירת האמת, האמונה בטוב, הנתינה בצנעה, היצירתיות והצניעות הן רק חלק מהתכונות מהן את עשויה. אני מרשה לעצמי, לו רק לרגע, לעבור לדבר אליך בגוף ראשון יחיד. היו לנו אין ספור "שיחות בנות", כאלה שרק איתך אפשר לקיים. שיתפת אותי במכאובי ליבך, בלבטים עמוקים, בקשיים ובעצב שהיו גם מנת חלקך. שיתפת אותי במחשבות וברגשות על החיים שלי. ניסית בכל מאודך לעזור לי כשהייתי זקוק

לכך. ניסית וגם הצלחת לעודד ולהצחיק אותי, כשהיה נדמה שזה בלתי אפשרי. ידעת בצנעה לקחת אותי למקומות בהם יש כמעט רק תקווה ואופטימיות. הצלחת להעניק לנו משפחה שהיא שלך. משפחה שהייתה רחוקה אלפי קילומטרים מעבר לים וקרובה

בלב, כאילו היא בארץ. אף פעם לא הבנתי איך עשית זאת, וגם היום אין לי מושג. אני זוכר את אגרות הנייר שהיית מקבלת מהמשפחה. איך הן היו מגיעות בקביעות, חלקן כתובות בכתב יד קטן, מסביב לאיגרת, כדי לשתף אותך בחיים שמעבר לים. כילדים, היית מכנסת אותנו ומקריאה אותן באנגלית ומתרגמת איפה שצריך.

רק אתמול, יום לפני שנפרדנו ממך, כאן על הגבעה, משפחתך ארגנה מפגש זום, כדי שהמשפחה תהיה ביחד עם אבא. לחבק אותו ולאפשר לו להרגיש אהוב ומחובק. זו כנראה, הרוח שלך, שנותנת ומעניקה, גם כשאת שוכבת לך בבית הקירור ללא רוח חיים. בישירות, ללא עיגול פינות, באהבה ללא תנאי, את תמיד שם. אוהב אותך ושמח כל כך שנפרדת מאיתנו בדרך שלך. כמו שייחלת שיהיה.

לכל בית עין השופט,

תודה מעומק הלב על החיבוק החם והאוהב שנתתם לנו בעת הקשה הזו. תודה מיוחדת לרם דקל על הרגישות האנושית יוצאת הדופן בה היית לצידנו לכל אורך הדרך, ובטח עוד תהיה בהמשך.

תודה ענקית גם לצוות הפרמדיקים, לרז, ברל, מיכל, נעמי ואיציק, חווה, צוות המרפאה והארכיון, ובתיה רזניק.

ותודה אישית לכל אחד מכם חברי עין השופט היקרים, שבאתם לחבק ולחזק אותנו בשעת משבר. עין השופט הוא הבית שלנו, וכך יהיה תמיד!

מוקירים, משפחת יקיר

